

Ледъ подъ стѣпи на коня троши се;
 Вѣтръ брули, шеметъ глава взема;
 Сила нѣма, свѣсъ бекрия губи,
 На кждѣ е—немой да познае.

И чакъ кога нѣгдѣ на пѣтелъ се
 Гласъ раздава—сила му се връща
 Съ кръсть осѣня чело попотено.
 Взрѣ се сепнатъ—пжтѣтъ не познава:
 Друмъ побъркалъ, що въ Джбници води.
 А тамъ чака първото му либе,
 Майка що го лѣтоска не даде:
 Че бекрия казвали му въ село,
 Пилъ билъ съ мѣнче върлата ракия.
 Въ кжщи не се връщаль по недѣли!
 А баща ѱ—име му да чуе
 Ножъ изважда—люто се заканя!

Ехъ, да знаятъ, че пропи ракия
 Отъ неволя; а отъ какъ на сбора
 Щерка имъ го съ вакли очи стрѣлна,
 Срамъ забрави и за честь не хае—
 Лоша дума казали не биха.
 Чедо съ радость нему би прѣдали.
 Ала кой тѣмъ него да похвали,
 Блага дума ирѣдъ тѣхъ да продума!
 Нѣма тато; мащиха е майка,
 Свой родъ нѣма! А далъ Богъ имане—
 И за туй му мащиха завижда,
 Врачки пита; дири му колая
 Съ капка вода да мой го удави.

Знай мащиха: че до день Водици
 Отъ коледа—нощѣмъ се не ходи:—
 Изъ рѣкитѣ броди караконджулъ
 Щомъ се мрѣкне до пѣтляно врѣме—
 И пакъ нему тя това не каза.
 А чакалъ би, за прѣвъ пжтъ ли ходи
 Либе да си виде и сприкаже!
 Ако тя тя бѣ майка му рождена,
 Казала би че слѣдъ Игинажденъ
 Изъ селото щомъ прасци се колятъ
 Духове зли изъ рѣкитѣ бродятъ

Съ умъ се борч младия бекрия:
 Какъ тѣй стана, че драмъ си побърка!
 Съ другъ избраникъ либе оговарятъ